

реждания. Не следъ много цѣла северна и южна България се покрили съ мрежа отъ революционни комитети, а Ловчанскиятъ комитетъ се превърналъ на привременно българско правителство. Ловечъ станалъ столица на Левски. Навсѣкжде закипѣла работа: събирали се пари, купувало се оржие, духоветъ пламнали, всѣки се готвѣлъ и очаквалъ въстание. Левски продължавалъ тайно, безъ шумъ да снове отъ градъ на градъ, отъ село на село; неговото име се шепнѣло отъ уста на уста, но никой не знаелъ, где се той намира и кжде ще ходи.

„Той бѣше невидимъ, като една сѣнка,
озове се въ черква, мѣрне се въ седѣнка,
покаже се, скрий се неусѣтно вредъ —
навсѣкжде гонень, всѣкжде приетъ“.

(Ив. Вазовъ)

Турското правителство узнало, че Левски шѣта изъ България и пустнало шпиони, да го хванатъ. Но напраздно. Народътъ пазѣлъ своя голѣмъ бунтовникъ и не го издавалъ. Пъкъ и Левски билъ много предпазливъ и внимателенъ въ работитъ си, затова безъ страхъ продължавалъ да обикаля страната, да бунтува народа, да записва доброволци и да ги кълне въ служба на народното дѣло.

Ето какъ е ставало заклеването. Въ тайна стая апостолътъ на българската свобода свиквалъ комитетскитъ членове, слагалъ на масата устава, евангелие и кръстъ, а до тѣхъ кръстосвалъ единъ револверъ и кама (правъ ножъ съ две остриета). Всѣки дигалъ ржка съ свити пръсти, готови за кръстене, повтарялъ клетвата, съ която обещавалъ, че ще работи за освобождението на България, прекръствалъ се, и цѣлувалъ кръста, евангелието, револвера и камата.

Споредъ устава, закълнатъ бунтовникъ (сѣзакълтникъ), ако въ нѣщо изневѣри или предаде на турцитъ народното дѣло, трѣбвало да бжде убитъ отъ неговитъ другари.

† Д. Чолаковъ

КАВАЛЧЕ

Кавалче мое шарено, И трепнатъ мило момитъ —
шарено още галено, цвѣтенца въ росни градини...
съсъ тебе пѣсни азъ пѣя, Замлъкватъ въ радостъ душитъ.
съсъ тебе дивно живѣя!... Гдини, волни гдини!...

Кога те скърша, подема, Ахъ, мое сладко кавалче,
засвирватъ вситъ мегдани; да пѣемъ, да се напѣемъ!
хоро си кръшно извиятъ Съсъ тебе, чудно другарче,
ергени — отборъ акрани... срѣдъ пѣсни да си живѣемъ!...

Недѣлчо Тинчевъ